

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2523200225
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2523200225.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu senátu: JUDr. Peter Duman a členiek senátu: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Erika Tischlerová v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/X, B. a 2. D. E. F. G., nar. XX.XX.XXXX, H. XXXX/X, B., obaja zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: TIP travel a.s., IČO: 36 250 791, Teplická 74, Piešťany, o 1 150 € s prísl., o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 21.11.2024 č. k. PN-4Csp/4/2023-203, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok sa vo výroku IV mení tak, že žalobcom sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania.
- II. Žalobcom sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom po 415,60 € so 6,25 %-ným ročným úrokom z omeškania od 12.10.2022 (výroky I a II), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III) a vyslovil, že žalobcovi majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44,56 % (výrok IV). Žalobcovia sa domáhali zľavy z ceny zájazdu (po 375 €) a nemajetkovej ujmy (po 200 €) za pokazenú dovolenku na základe zmluvy o zájazde, ktorú uzavreli so žalovaným. Súd prvej inštancie považoval základ oboch nárokov za daný, no kým náhradu nemajetkovej ujmy priznal podľa § 23 ods. 1 z. č. 170/2018 Z. z. o zájazdoch, spojených službách cestovného ruchu, niektorých podmienkach podnikania v cestovnom ruchu (ďalej len „ZoZ“) v požadovanej výške, primeranú zľavu podľa § 22 ods. 10 ZoZ určil po zohľadnení viacerých okolností iba v sume 215,60 € pre každého zo žalobcov. Preto žalobe vyhovel len sčasti tak, ako to plynie z výrokov I až III napadnutého rozsudku. O trovách konania rozhodol po citácii § 251 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v zmysle zásady pomeru úspechu vo veci tak, že ich náhradu priznal žalobcom v rozsahu 44,56 % voči žalovanému, pretože žalobcovia mali vo veci čiastočný úspech. Žalobcovia mali hrubý úspech 72,28 % a hrubý úspech žalovaného bol 27,72 %, z čoho vyplýva čistý úspech žalobcu 44,56 % (72,28 % – 27,72 %).

2. Včasným odvolaním proti výroku IV o trovách konania sa žalobcovia domáhali jeho zmeny tak, že sa im prizná náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie o trovách konania podľa nich spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože oba žalované nároky (primeraná zľava z ceny zájazdu a primeraná nemajetková ujma) podliehali voľnej úvahe súdu a žalobcovia mali plný úspech v časti základu nároku. Podľa žalobcov z nimi označenej judikatúry vyplýva, že hoci súčasná procesná úprava v § 255 CSP výslovne nezodpovedá ustanoveniam § 142 ods. 2 a 3 bývalého Občianskeho právneho poriadku (ďalej len „OSP“), naďalej platí pravidlo, že v prípade plného úspechu čo do základu uplatneného nároku v konaní, v ktorom výška plnenia závisela od úvahy súdu, patrí žalobcovi plná náhrada trov konania.

3. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný nepovažoval odvolanie žalobcov za dôvodné, pretože žalobcovia nemajú mať 100 %-ný úspech v konaní, ak sa im nepriznalo 100 % z výšky uplatneného nároku. Neprimerane vysoký uplatňovaný nárok vo vzťahu k reálne priznanej sume zbytočne zaťažuje súd a

strany konania. Takéto správanie je len dôkazom snahy získať čím väčšiu sumu, pričom skutočný účel konania je potlačený. Vyhovením odvolaniu by sa podporilo zneužívanie takýchto konaní a žalobcovia by nepociťovali žiadny ekonomický tlak plynúci z neúspechu v konaní, na čo by „doplácal“ aj čiastočne úspešný žalovaný.

4. V odvolacej replike žalobcovia predniesli, že tvrdenie žalovaného nenachádza oporu v súdnej praxi, keď aj napriek tomu, že žalobcom by bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, tarifnou hodnotou sporu pre účely výpočtu základnej sadzby za jeden úkon právnej služby by nebola suma, ktorú si žalobcovia uplatnili v podanej žalobe, ale suma, ktorú konajúci súd žalobcom svojim rozsudkom priznal. Iniciovaním akéhokoľvek konania (vrátane konaní, ktorých výsledok závisí od vlastnej úvahy konajúceho súdu) akýkoľvek žalobca neodmysliteľne znáša ekonomický tlak už len tým, že výsledok takýchto konaní vopred nie je istý. Žalobcovi si podanou žalobou uplatnili sumu, akú považovali vzhľadom na okolnosti prípadu za primeranú. Preto pokiaľ vo veci konajúci súd po vlastnej úvahe znížil túto sumu len zhruba o 27 % a v rozsahu zhruba 73 % považoval uplatnený nárok za dôvodný čo do jeho základu, ako aj do jeho výšky, je zrejmé, že žalobcovia si podanou žalobou neuplatnili nárok vo výške, ktorý by bol až drasticky neprimeraný. Žalobcovia ďalej citovali súdnu prax.

5. Odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie je prípustné, pretože bolo podané v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania [§ 357 písm. m) CSP], ktoré má povahu uznesenia, preskúmal napadnuté rozhodnutie v tejto v časti, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

6. Žalobcovia svojim odvolaním vyčítajú súdu prvej inštancie, že pri uplatňovaní § 255 ods. 1 CSP postupoval v rozpore so závermi judikatúry, pokiaľ ide o posudzovanie úspechu strany v konaní, kde výška plnenia závisela od úvahy súdu.

7. Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v OSP, ako aj podľa novej úpravy účinnej od 01.07.2016 v CSP spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už CSP nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa CSP zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová práva úprava nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne, ako podľa doterajšej úpravy. (I. ÚS 56/2017).

8. Na tento názor nadviazal po analýze dôvodovej správy k CSP a odbornej literatúry ústavný súd aj v ďalšej rozhodnutiach a následne výslovne skonštatoval, že zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku súdom nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. (III. ÚS 475/2018, uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 13/2021).

9. Podľa názoru odvolacieho súdu treba v prejednávanej veci dať za pravdu žalobcom. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie považoval základ nároku na primeranú zľavu, ako aj základ nároku na nemajetkovú ujmu za daný. Nemajetkovú ujmu následne priznal žalobcom v ním uplatnenej výške a inak rozhodol len v časti primeranej zľavy z ceny zájazdu. Čo sa týka primeranej zľavy podľa § 22 ods. 10 ZoZ, toto ustanovenie patrí v spôsobe určenia primeranej zľavy z ceny zájazdu za služby cestovného ruchu k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá ponecháva súdu, aby podľa svojej úvahy v každom jednotlivom prípade vymedzil hypotézu právnej normy z vopred neobmedzeného okruhu okolností. Výška primeranej zľavy z ceny zájazdu za služby cestovného ruchu podľa § 22 ods. 10 ZoZ závisí od hodnoty dotknutej služby cestovného ruchu a povahy a rozsahu vady služby cestovného ruchu spôsobenej tým, že táto nie je v súlade so zmluvou o zájazde, zákonom alebo osobitným predpisom, alebo ak nemá vlastnosti, ktoré cestujúci s ohľadom na ponuku a zvyklosti dôvodne očakával. Pri ustáľovaní výšky primeranej zľavy (teda pri ustáľovaní sumy, na zapltenie ktorej bol žalovaný zaviazaný) súd prvej inštancie vychádzal z tzv. frankfurtskej tabuľky a jednotlivé vady služby cestovného ruchu, za ktoré zodpovedá žalovaný, ohodnocoval v rámci percentuálneho rozpätia počítaného z ceny zájazdu. Hoci správnosť tohto postupu nie je predmetom odvolacieho prieskumu, nie je v rozpore s vyššie uvedenými východiskami, pokiaľ ide o obsah § 22 ods. 10 ZoZ, ale práveže im

v podstatnej miere zodpovedá. Na tomto základe napokon súd prvej inštancie po posúdení jednotlivých okolností v rámci nastavených kritérií vlastnou úvahou dospel k výpočtu výšky primeranej zľavy pre každého zo žalobcov. Je preto celkom zrejmé, že výška plnenia, ktorú uložil žalovanému zaplatiť, teda meritórny výsledok konania závisel od vlastnej úvahy súdu prvej inštancie.

10. V prejednávanej veci bolo preto opodstatnené uplatniť pri rozhodovaní o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP citované závery judikatúry a považovať žalobcov za procesne plne úspešných v celom konaní. Ak súd prvej inštancie napokon pomeroval úspech strán konania podľa výšky priznanej primeranej zľavy z ceny zájazdu, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

11. Pre poriadok sa žiada dodať, že obavy žalovaného, že takýto výklad zásady úspechu v konaní môžu žalobcovia zneužívať, vyvracia už aj judikatúra ústavného súdu. Tá totiž rozpoznáva situácie, keď takýto prístup nebude namieste: zjavne bezúspešné uplatňovanie práva nie sice v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadhodnotenej výšky v porovnaní s obdobnými prípadmi (IV. ÚS 652/2018). V prejednávanej veci je pritom zjavné, že o takúto situáciu nešlo, pretože žalobcami uplatňovaná primeraná zľava dosahovala len 50 % z ceny zájazdu.

12. Na základe vyššie uvedených úvah odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil vo výroku IV o trovách konania tak, že žalobcom priznal voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov prvoinštančného konania (výrok I).

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc z toho, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré sa vydaním tohto uznesenia končí (§ 262 ods. 1 CSP), má úspešná strana sporu, a tou sú žalobcovia. Z tohto dôvodu im priznal voči žalovanému náhradu všetkých trov odvolacieho konania (výrok II).

14. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné dovolanie za podmienok § 419 až § 423 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto uznesenia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.